Paul Csavdari

Ioan Botezătorul și Isus

Două lucrări primite „din cer” și tensiunea dintre ele

Întâlnirea dintre Ioan Botezătorul și Isus, așa cum e relatată în Evanghelii, scoate la lumină o tensiune majoră: cum se împacă lucrarea de avertizare și judecată a lui Ioan cu lucrarea de restaurare și vindecare a lui Isus? Întrebarea directă a lui Ioan – „Tu ești Acela care trebuie să vină sau să așteptăm pe altul?” (Matei 11:3) – deschide un dosar complex despre „misiuni” și despre cum fiecare face doar ce i s-a dat „din cer”.

Ioan își asumă de la început o lucrare radicală. În Luca 3, el predică botezul pocăinței și avertizează cu imaginea „securei înfipte la rădăcina pomilor” (v. 9) și a „focului nestins” (v. 17). Mesajul lui e fără menajamente: Dumnezeu va face o separare între cei credincioși și cei necredincioși, iar focul e iminent. Lucrarea lui Ioan e clară – să pregătească poporul pentru judecată și să-l cheme la o pocăință reală.

Glasul celui ce strigă în pustie

Totuși, Ioan însuși spune un lucru esențial: „Omul nu poate primi decât ce i s-a dat din cer” (Ioan 3:27). Asta arată că el înțelege perfect limitele chemării sale: nu e Unsul final, ci doar un pregătitor. El e „glasul celui ce strigă în pustie” (Isaia 40:3), nu „Mesia”. Ioan știe că el e doar un om care deschide drumul, dar nu-l finalizează.

Când Isus își începe lucrarea, diferențele devin evidente. În loc de secure și foc, Isus aduce vindecare și restaurare: „Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie și săracilor li se vestește Evanghelia” (Luca 7:22). Aici e tensiunea centrală: Ioan predică judecata iminentă, dar Isus acționează cu o compasiune care pare să amâne acea judecată. Ioan știe că Mesia va aduce focul – dar vede că Isus e preocupat de milă și mântuire.

Această diferență nu e un conflict – ci o etapizare. Ioan a primit o lucrare, Isus alta. Amândoi lucrează „ceea ce li s-a dat din cer”. Isus nu vine să completeze predica lui Ioan cu cuvinte – ci o completează cu fapte. Vindecarea orbilor și restaurarea celor marginalizați sunt semnele împlinirii profețiilor mesianice din Isaia 35 și 61. Isus nu neagă avertismentul lui Ioan – dar nici nu îl continuă direct. El arată că Unsul e și restaurator, nu doar judecător.

Să așteptăm pe Altul?

De ce Ioan întreabă, totuși, „să așteptăm pe altul”? Pentru că, în viziunea profetică a lui Ioan, Unsul trebuia să împlinească totul – și judecata, și mântuirea. Dar Isus nu Se grăbește cu judecata. Răspunsul Său e doar o enumerare de fapte, nu de promisiuni: „Mergeți și spuneți ce vedeți…” (Luca 7:22). E un mod de a spune: „Eu împlinesc acum partea de restaurare, judecata rămâne la timpul ei.”

Această claritate a „lucrării primite din cer” e cheia pentru a înțelege cum lucrează Dumnezeu: nu totul odată și nu totul cu un singur om. Ioan e avertizorul, Isus e vindecătorul. Judecata rămâne viitoare. Între cele două lucrări există o continuitate – dar și o separare netă. Fiecare își face lucrarea „până la capăt”, dar nu le amestecă.

Textele nu dau o rezolvare completă – ci doar expun această tensiune. Ioan nu renunță la convingerea lui, dar acceptă că Isus face exact ce I s-a dat. La fel, Isus nu corectează predica lui Ioan – dar nici nu o preia. Fiecare are un mandat clar: unul pregătește, celălalt restaurează. Asta face ca întrebare lui Ioan să fie nu o dovadă de îndoială, ci o întrebare naturală: „Unde e judecata pe care eu am anunțat-o?”

În final, răspunsul lui Isus nu e o predică – e o listă de fapte. Evangheliile nu fac morală: doar expun cum lucrarea Unsului nu e deodată completă, ci se desfășoară în etape. Judecata lui Ioan nu e anulată, dar e amânată. Restaurarea lui Isus nu e „îndulcirea” avertismentului lui Ioan – e împlinirea unui alt aspect al Unsului.

Fiecare face ce i s-a dat „din cer”

Această ordine – fiecare face ce i s-a dat „din cer” – explică și de ce niciun alt om (nici măcar un împărat uns) n-a putut vreodată să țină totul „în mâini” fără fisură. Toți au eșuat când au încercat să amestece puterea și slujirea. Isus e singurul care a rămas fidel până la capăt – nu pentru că a făcut „totul”, ci pentru că a făcut exact ce I s-a dat. Și doar asta – nimic mai mult.

Această lecție tăcută a textelor e o linie directă spre tema Unsului final: de ce doar El e capabil să țină împreună puterea și ascultarea. Pentru că la El nu există confuzie: fiecare etapă e clară, fiecare lucrare e făcută la timpul ei. Judecata va veni – dar acum e timpul milei. Și nimeni altcineva nu putea să țină această ordine, decât Cel care n-a căzut în ispitele puterii, nici în graba judecății.

Așa rămâne întrebarea lui Ioan și azi: „Ești Tu Acela?” Textele nu răspund cu o „morală” – ci cu o constatare: Unsul nu Se grăbește și nu Se justifică. Doar împlinește ce I s-a dat. Și faptele vorbesc.